

HOOFDSTUK 1

Martha trok haar jas aan en bekeek zichzelf in de spiegel. Een vrolijke vrouw met een nonchalant staartje en lachrimpeltjes staarde terug. Nog geen drie weken geleden had ze zich door haar vriendin, Irene, laten overhalen zich in te schrijven bij een datingsite. En nu al had ze haar eerste afspraak. Ze hoopte maar dat Peter net zo vriendelijk was als hij eruitzag.

Ze trok haar regenponcho over haar hoofd, zette haar zwarte zuidwester op en haalde haar fiets uit de schuur. Het was niet ver naar Grand Café Minevitus, waar ze elkaar zouden ontmoeten. Hoogstens tien minuten fietsen. Maar het kwam met bakken uit de lucht, haar auto stond bij de garage en het openbaar vervoer was geen optie. In haar dorp, dat zich over kilometers uitstreckte, kwam de bus maar een keer in het uur. Dat werd dus een rondje doorweekte broekspijpen en soppende voeten.

Onderweg dacht ze aan de vele mailtjes die Peter en zij de afgelopen weken hadden uitgewisseld. Het skypen. Ze wisten al veel van elkaar. Peter was weduwnaar, verdiende zijn geld als fotojournalist en had een dochter van twintig, Heleen. Zij had hem verteld over haar werk in een interieurzaak. Ook was ze eerlijk geweest over haar scheiding en zo wist hij

dat ze twee uitwonende zoons had, Ruben van negentien en Maarten van eenentwintig.

Ze parkeerde haar fiets tegen een boom en keek op haar horloge. Vijf over één. Keurig vijf minuten te laat. Hopelijk zat hij al binnen, want ze hield er niet van alleen aan een tafeltje te zitten. Je zat zo met je eenzaamheid te koop. Helemaal als hij niet kwam opdagen. Aan dat scenario moest ze echt niet denken.

In het halletje trok ze haar regenkleding uit en propte die in een plastic tas. Weifelend stapte ze de grote, drukke ruimte binnen en tuurde met bonzend hart om zich heen. Zou ze hem herkennen? Het leek alsof iedereen haar zat aan te gapen.

Haar blik gleed langs de vele gezichten. Achterin, aan een tafel onder een grote kristallen kroonluchter, zag ze Peter zitten. Hij zwaaide om aan te geven dat hij haar herkende en stond meteen op. In zijn donkere colbertje, witte overhemd en spijkerbroek zag hij er goed uit. Moest ze hem zoenen of een hand geven? Het ging vanzelf, een hand en drie kussen.

‘Hoi, wat leuk om je nou eindelijk in levenden lijve te zien,’ zei hij, terwijl ze tegenover elkaar gingen zitten. Zijn gezicht straalde. ‘Hoe ben je hier gekomen?’

‘Op de fiets... Het is gelukkig niet ver...’ Bijna had ze hem verteld waar ze woonde, maar ze hield zich net op tijd in. Er zaten genoeg engerds op internet om te weten dat ze dat niet moest doen. Ze had alle tijd.

Vertrouwen moest groeien.

‘En jij?’

‘Ik ben komen lopen. Een heel eind, maar een stormparaplu doet wonderen. Ik dacht, met een glaasje op, is autorijden niet zo slim.’

Martha glimlachte. Voor het eerst durfde ze hem wat langer aan te kijken. Hij had een markante kop en mooie lichtbruine ogen met een twinkeling erin.

Haar ogen glommen vast ook. Hoewel ze hem natuurlijk nog helemaal niet kende, vertelde iets haar dat het goed zat met deze man. Dat ze haar oude leven en alle ellende definitief had afgesloten en een nieuw hoofdstuk in ging. Een golf van geluk kroop via haar buik naar wangen.

Peter pakte de lunchkaart. ‘Eh, eens even kijken... Zullen we alvast een wijntje nemen? Dan kiezen we daarna iets te eten uit.’ ‘Dat lijkt me een goed plan.’

Hij wenkte de ober. Even later hieven ze een glas bubbels op hun ontmoeting. ‘Op een sprankelende middag!’

‘Proost!’

‘Ben je al lang aan het daten?’ vroeg hij.

Martha schudde haar hoofd. ‘Eerlijk gezegd zijn die datingsites niets voor mij. Ik zit er pas drie weken op, en dat nog op aandringen van een vriendin. Jij bent eigenlijk de eerste.’ Dat klonk...